

Så vil jeg godt sige – og det tror jeg også ministeren er klar over – at lige så vel som KL mener, at det her er aftalebrud, så mener Det Skæve Danmark også, at det er aftalebrud.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg skal gøre det ganske kort. Jeg kan blot, idet jeg henviser til hr. Ole Stavads eget indlæg fra talerstolen her for kort tid siden, bekræfte, at hr. Ole Stavad ikke læser forslaget rigtigt med den udlægning, som hr. Ole Stavad her giver udtryk for.

Argumenterne flytter sig jo hele tiden. Altså de herrer må blive enige om, hvad det er for et slag, der kæmpes. Den ene kamp går på udligningsreformen, der blev væk. Lad os få noget mere udligning. Og så fører man samtidig en kamp, der går på, at når vi laver en udligning, for det er jo reelt udtryk for udligning at skrælle et lag af hos alle 271 kommuner for at opsamle økonomi nok til, at man målrettet kan give ressourcerne til dem, der mangler, når vi så gør det, så stjæler vi. Altså hvis man lægger den definition til grund, er vi jo altså under anklage for ikke at stjæle nok. Det hænger simpelt ikke sammen. Det er cirkulær argumentation.

Det, vi gør her, er meget, meget målrettet at reservere økonomi til de kommuner, som har det vanskeligst, nemlig en ramme på 0,5 mia. kr. Det kan man i princippet gøre på mange måder. Enten kunne man køre en eller anden udligningsmekanisme på det hele, der ville føre frem til, at den vanskeligst stillede, den *vanskeligst* stillede kommune stod tilbage med et beløb. Eller også kan man gøre det, vi gør her, nemlig at skrælle et tyndt lag hele vejen og så meget målrettet sørge for, at pengene kommer de kommuner til gode, der har det største behov.

Man kan sige det på den måde, at hvis de vanskeligst stillede kommuner skulle tilgodeses i samme omfang, som vi gør det her, gennem almindelige udligningsmekanismer, så skulle vi lave ganske gevaldige omstillinger i udligningsmekanismerne, der ville have konsekvenser i alle landets kommuner. Så det her er altså udligning. Det er mere målrettet. Det har en ganske voldsom positiv effekt i forhold til de kommuner, der har det vanskeligst.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg har tidligere udtrykt min uforbeholdne beundring for ministerens retoriske evner, og jeg er helt overbevist om, at den dag ministeren ikke længere er minister, så kan han, hvis ikke der er andet, blive tryllekunstner.

Kl. 19.25

Jeg vil godt spørge ministeren: Er det ikke rigtigt, at i det lovforslag, som jeg står med her, som er fremsat af indenrigs- og sundhedsministeren, L 187, står der, at der er 161,9 mio. kr., der således har været finansieret af staten, og at det, ministeren foreslår, er, at de 161,9 mio. kr. fremover skal finansieres af kommunerne selv?

Det er jo det, ministeren sagde at jeg læste forkert. Hvis det er sådan, at jeg læser det forkert, vil jeg da meget, meget gerne sige undskyld til ministeren, for så har vi da ført en diskussion på et forfejlet grundlag.

Men hvis det er sådan, at jeg læser det rigtigt, at de 161,9 mio. kr. således har været finansieret af staten og ikke fremover skal finansieres af kommunerne, så lad mig få det at vide. Er der lavet en fejl i lovforslaget? Det kan ske for den bedste, det tilgiver jeg gerne, hvis bare vi kan redde pengene.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Ja, det forlænger ikke taletiden at vende ryggen til.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Hverken hr. Ole Stavad eller jeg eller andre er jo i stand til at opgøre størrelsen af det bloktilskud, som staten udmelder til landets kommuner, før vi senere i dette forår har ført og afsluttet økonomiforhandlinger med landets kommuner. Sådan er det.

Jeg er altså nødt til at holde fast ved, at det, vi søger at lovregulere her, ikke er spørgsmålet om, hvilket særligt statsligt engagement der skal være i forhold til en bestemt type kommuner. Det, vi lovgiver om her, er sådan set udligning og finansiering, det er, hvilke spilleregler der skal være, kan man sige, mellem kommunerne, der gør, at fra dem, som meget har, gives til dem, der mindre har. Vi er sådan set under anklage for ikke at tage nok, og det er jo dér, at retorikken bliver hul og argumentationen falder fra hinanden.